

Sygn. akt II KK 46/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Wiesław Błuś

SSN Włodzimierz Wróbel (sprawozdawca)

Protokolant Ewa Oziębła

przy udziale prokuratora Prokuratury Generalnej Małgorzaty Wilkosz-Śliwy,
w sprawie

J. G. - skazanego z art. 43 ust. 3 ustawy z dn. 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu
narkomanii, art. 291 § 1 k.k. i in.,

P. A. - skazanego z art. 43 ust. 3 ustawy z dn. 24.04.1997r. o przeciwdziałaniu
narkomanii, art. 258 § 1 k.k. i inne,

M. Ł. - skazanego z art. 43 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 18 § 3
k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 29 października 2014 r.,

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 30 lipca 2013 r.

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W. z dnia 19 marca 2012 r. ,

**1) uchyla zaskarżony wyrok w części, w jakiej utrzymał w
mocy pkt. 46 wyroku Sądu Rejonowego i w tym zakresie**

przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym;

2) oddala jako oczywiście bezzasadne kasacje obrońców P. A. oraz J. G., a w nieuwzględnionym zakresie także kasację obrońcy M. Ł.;

3) zarządza zwrot M. Ł. opłaty od kasacji;

4) obciąża P. A. oraz J. G. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach na nich przypadających.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 19 marca 2012 r.:

1) J. G. został skazany za czyny:

- z art. 258 § 3 k.k. (pkt 1 wyroku),

- z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 2, 4, 6, 8, 10, 13, 15 wyroku),

- z art. 282 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 19 wyroku),

- z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 21 wyroku),

- z art. 284 § 1 k.k. w zw. z art. 294 k.k. (pkt 23 wyroku),

- z art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (dalej jako u.p.n.) w zw. z art. 12 k.k. (pkt 24 wyroku),

za które wymierzono mu karę łączną 9 lat pozbawienia wolności (pkt 25 wyroku),

J. G. został uniewinniony od popełnienia czynu z art. 299 § 1 k.k. (pkt 18 wyroku).

2) P. A. został skazany za czyny:

- z art. 258 § 1 k.k. (pkt 26 wyroku),

- z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 27 i 33 wyroku),

- z art. 18 § 1 k.k. z zw. z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 34 wyroku),

- z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 1 wyroku),

- z art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 38 wyroku),

za które wymierzono mu karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 39 wyroku),

3) M. Ł. został skazany za czyny:

- z art. 258 § 1 k.k. (pkt 40 wyroku),

- z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 41 wyroku),

- z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 42 wyroku),

- z art. 229 § 3 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 43 wyroku),

- z art. 273 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. (pkt 44 wyroku),

- z art. 56 ust. 3 w zw. z ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 12 k.k. (pkt 45 wyroku),

za które wymierzono mu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności (pkt 46 wyroku).

Wyrokiem Sądu Okręgowego powyższy wyrok został zmieniony w następujący sposób:

1. z opisu czynu przypisanemu w pkt 4 wyroku wyeliminowano stwierdzenie, że w zorganizowanej grupie przestępczej wzięli udział A. G. i R. R. i w to miejsce wpisano zwrot „i inne ustalone osoby”,
2. zmieniono opis czynu przypisanego J.G. w pkt 4 wyroku w ten sposób, że ustalono, iż kwota, jaką przyjął od A. J. była nie mniejsza niż 35 tys. zł z zysku w kwocie 100 tys. zł pochodzącego z oszustwa na szkodę P. M;
3. zmieniono kwotę orzeczonego w pkt 5 wyroku, przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej za czyn z pkt III a/o na 35 tys. zł;
4. zmieniono opis czynu przypisanego J. G. w pkt 6 wyroku w ten sposób, że ustalono, iż kwota jaką przyjął od A. J. była nie mniejsza niż 85 tys. zł z zysku w kwocie 170 tys. zł pochodzącego z oszustwa na szkodę T. J;
5. zmieniono kwotę orzeczonego w pkt 7 wyroku, przypadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej za czyn z pkt IV a/o na 85 tys. zł;
6. zmieniono wyrok w pkt 24 w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 kk czyn przypisany w tym punkcie zakwalifikowano z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazano i wymierzono karę 2 lat pozbawienia wolności a na

podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 kk orzeczono grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł każda;

7. uchylono orzeczenie z pkt 18 wyroku i w tym zakresie sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
8. rozwiązano orzeczenie z pkt 25 wyroku o karze łącznej dla oskarżonego J. G.;
9. uchylono pkt 23 wyroku dotyczący skazania J. G. i w tym zakresie przekazano sprawę Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania;
10. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk orzeczono wobec oskarżonego J. G. karę łączną 7 lat pozbawienia wolności;
11. zmieniono wyrok w pkt 38 dotyczącym skazania P. A. w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. czyn ten zakwalifikowano z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazano i wymierzono oskarżonemu karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 kk orzeczono karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych po 100 zł każda;
12. zmieniono wyrok w pkt 45 ten sposób, że przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. opisany w tym punkcie wyroku czyn zakwalifikowano z art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i na podstawie tego przepisu skazano i wymierzono oskarżonemu M. Ł. karę 2 lat pozbawienia wolności a na podstawie art. 43 ust. 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 33 § 1 i 3 k.k. orzeczono grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych po 100 zł każda.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasacje wnieśli obrońcy J. G., P. A. oraz M. Ł.

Obrońca J. G., zarzucił przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia w wyniku naruszenia normy zawartej w:

1) art. 182 § 3 k.p.k. w zw. z art. 186 § 1 k.p.k. w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez bezpodstawne utrzymanie skazania J. G. w oparciu o materiał dowodowy niepodlegający ujawnieniu na rozprawie, a mianowicie o zeznania świadka A. J. złożone w tej samej sprawie na etapie postępowania przygotowawczego,

2) art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. przez zaniechanie wyjaśnienia całokształtu okoliczności faktycznych w sprawie i dążenia do wykrycia prawdy materialnej, w szczególności przez oddalenie wniosków dowodowych obrońcy, mających istotne znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie, zgłoszonych na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 lipca 2013 roku przez obrońcę, w sytuacji, gdy wnioski dowodowe złożone przez obrońcę dotyczyły kwestii wiarygodności kluczowych w sprawie świadków,

3) art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 391 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k. w zw. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez niezasadne nieuwzględnienie podniesionego w apelacji obrońcy J. G. zarzutu i podzielenie stanowiska Sądu I Instancji, że Sąd *meriti* zasadnie oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez obrońcę J. G. na rozprawie w dniu 29 maja 2008 roku oraz w dniu 3 sierpnia 2010 roku,

4) art. 390 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. przez niezasadne nieuwzględnienie podniesionego w apelacji obrońcy J. G. zarzutu i podzielenie stanowiska Sądu I Instancji, że Sąd *meriti* prawidłowo uwzględnił wniosek złożony przez kluczowego w sprawie świadka A. J., skutkujący wydaniem postanowienia o zarządzeniu opuszczenia sali przez oskarżonych - w tym przez oskarżonego J. G. - na czas składania przez ww. świadka zeznań.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w stosunku do skazanego J. G. oraz wyroku Sądu Rejonowego w części dotyczącej skazanego J. G. i uniewinnienie J. G. od zarzutów stawianych mu w akcie oskarżenia. Alternatywnie, wniósł także o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego oraz wyroku Sądu Rejonowego w części dotyczącej skazanego J. G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca skazanego P. A. zarzucił przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść tego orzeczenia, tj.:

1) art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., przez brak szczegółowego rozważenia wszystkich zarzutów wskazanych w apelacji, a jedynie pobieżne odniesienie się do nich,

2) art. 410 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k., przez własną, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów przez Sąd Okręgowy przy rozpoznaniu środka odwoławczego oraz aprobatę oceny dokonanej przez sąd I instancji, a także przez oparcie rozstrzygnięć obu sądów orzekających nie na całokształcie ujawnionego materiału dowodowego, lecz przyjęcie za podstawę wyroków części dowodów, wbrew zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego,

3) art. 424 § 2 k.p.k. przez zaniechanie wskazania, które z okoliczności wymienionych w art. 33 § 3 k.k. i w jakim zakresie, sąd uwzględnił określając wymiar stawki dziennej na potrzeby orzekanej wobec skazanego P. A. kary grzywny za czyn opisany w pkt XII a/o oraz jakie okoliczności pozwoliły mu przyjąć, iż stawka dzienna liczona dla niego wynosi tyle samo, co stawka dzienna liczona dla skazanego J. G.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie obu zapadłych w sprawie wyroków i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, względnie przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania, o uniewinnienie P. A.

Obrońca M. Ł. zarzucił przedmiotowemu wyrokowi rażące naruszenie prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1) przepisów art. 457 § 3 k.p.k i art. 433 § 2 k.p.k. polegające na braku należytej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu I instancji i rzetelnego odniesienia się do każdego z zarzutów stawianych w apelacji skazanego i jego obrońcy, w szczególności zarzutu naruszenia przepisu art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., 167 k.p.k., a nadto art. 424 § 1 k.p.k., a także polegające na wadliwym uzasadnieniu orzeczenia Sądu odwoławczego, polegającym na odwoływaniu się do trafności ustaleń i ocen Sądu I instancji przy braku odpowiedniej i właściwej argumentacji, która

wskazywałyby, dlaczego podniesione zarzuty i argumenty na ich poparcie nie zasługują na uwzględnienie,

2) przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. przez zaakceptowanie i przyjęcie za własną ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I Instancji, która zdaniem skarżącego wykracza poza granice swobodnej oceny dowodów,

3) przepisu 440 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., 410 k.p.k. i art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt. 1 -5 k.p.k., w zakresie utrzymania przez Sąd Okręgowy wyroku Sądu Rejonowego, w sytuacji, gdy utrzymanie w mocy tego wyroku było rażąco niesprawiedliwe, z uwagi na fakt, iż Sąd I instancji nie przeprowadził szeregu istotnych w sprawie dowodów,

4) przepisu art. 399 § 1 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k., w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy nie uprzedził skazanego M. Ł. na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 czerwca 2012 r. o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych temu skazanemu, co uniemożliwiło skazanemu skorzystanie w pełnym zakresie z prawa do obrony,

5) przepisu art. 170 § 1 pkt. 5 k.p.k., poprzez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w zakresie, w jakim Sąd Okręgowy na rozprawie apelacyjnej w dniu 30 lipca 2012 r. oddalił wnioski dowodowe zgłoszone przez obrońcę skazanego, w sytuacji, gdy brak było podstaw do podjęcia takiego orzeczenia, wnioski te nie zmierzały w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania, a jedynie zmierzały do wyjaśnienia prawdy materialnej, weryfikacji depozycji świadków obciążających skazanego, a w rezultacie do ekskulpowania skazanego.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej M. Ł. i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w odpowiedzi na kasację wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zasadny okazał się jedynie zarzut podniesiony w kasacji obrońcy M. Ł., a dotyczący sposobu rozpoznania apelacji tegoż obrońcy w odniesieniu do wymierzenia kary łącznej przez Sąd I instancji. W pozostałym zakresie kasacje

obrońców skazanych miały oczywiście bezzasadny charakter, co z uwagi na treść art. 535 § 3 k.p.k. zwalniało z wymogu odniesienia się w pisemnym uzasadnieniu do sformułowanych w nich zarzutów.

Sąd Rejonowy wyrokiem z dnia 19 marca 2012 r. uznał M. Ł. winnym 6 przestępstw, za które wymierzył kary pozbawienia wolności, których suma wynosiła 7 lat i 6 miesięcy, zaś najwyższa z wymierzonych kar wynosiła 2 lata pozbawienia wolności. Jako karę łączną Sąd wymierzył 5 lat pozbawienia wolności. W apelacji od tej części wyroku Sądu Rejonowego obrońca skazanego zarzucił naruszenie art. 424 k.p.k. polegające na braku wskazania w uzasadnieniu wyroku, na jakich konkretnych przesłankach oparł się Sąd wymierzając w stosunku do oskarżonego karę łączną w wysokości określonej w wyroku skazującym, szeroko uzasadniając ten zarzut przez wskazanie konkretnych okoliczności, które jego zdaniem powinny przemawiać za odmiennym sposobem ukształtowania kary łącznej oraz podkreślając, że Sąd nie wskazał żadnych szczegółowych przesłanek, które przesądziły o wymiarze kary łącznej w rozmiarze 5 lat pozbawienia wolności. Analiza treści uzasadnienia wyroku Sądu Odwoławczego nie zostawia wątpliwości, że Sąd ten w ogóle nie odnosił się do opisanego wcześniej zarzutu sformułowanego w apelacji obrońcy M. Ł. Stanowi to rażące naruszenie prawa procesowego, a to art. 433 § 2 k.p.k. Naruszenie to mogło mieć wpływ na treść wyroku, bowiem Sąd Odwoławczy był zobowiązany do skontrolowania sposobu ukształtowania kary łącznej, zaś uzasadnienie wyroku Sądu I instancji w tym zakresie nie przedstawiało konkretnych okoliczności, które miały wpływ na taką, a nie inną wysokość orzeczonej przez ten Sąd kary łącznej.

Mając na względzie powyższe okoliczności należało orzec: uchylić wyrok Sądu Okręgowego w zakresie, w jakim utrzymał on w mocy pkt 46 wyroku Sądu Rejonowego dotyczący rozstrzygnięcia o karze łącznej wobec M. Ł. W ponownym postępowaniu Sąd Odwoławczy zobligowany będzie do odniesienia się do treści zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy tego skazanego w zakresie kary łącznej.

